

eiXAMPLE

Butlletí de l'ANC de l'Eixample, Sant Antoni i Les Corts

Abril 2021 - Número 27

Editorial

NINGÚ NO HO POT NEGAR: SOM EL 52% DELS VOTS: 74 DIPUTATS

Ho hem tornat a aconseguir, l'independentisme ha guanyat les eleccions imposades del 14F, aquest cop amb dos valors afegits: 1) per primer cop hem superat el 50% dels vots emesos, i 2) Hem arribat a obtenir el major nombre de diputats al Parlament: 74.

És clar que els polítics del partit del 155 (PSOE-PP-C's + els fatxes de Vox) i els abans "ambigus" Comuns -ara clarament anti-independentistes-, ho voldran desmerèixer, ho voldran relativitzar, ho voldran ocultar, ho voldran deslegitimar. Cal que els recordem, algunes coses:

- Malgrat els tripijocs politico-judicials de l'estat, malgrat la por que genera la pandèmia, el percentatge de votants ha superat els que van anar a votar a Galiza, Euskadi o Portugal, per exemple.

- El miratge dels C's, fills de l'Ibex 35 i hereus del Lerrouxisme anticatalà, han tornat a ser residuals. Gran part dels seus votants han marxat a l'extrema dreta franquista i els altres han engruixit les files del Sr. Illa, pensant que representa el millor partit per aturar l'independentisme.

- L'electorat independentista, malgrat la repressió, el desencís amb les picabaralles entre germans i l'incompliment de programes, **no oblida** l'1 d'Octubre i el Referèndum que vam guanyar, contra les porres i les bales de goma. I que, per suposat, **no perdonarà** als polítics -que hem votat- nous incompliments que no ens acostin a la República. **No perdonarà** a aquells que posin per davant els interessos del partit als del País.

Ara toca constituir el Parlament, aïllar i denunciar els fatxes, i demostrar la força dels que reclamem el nostre dret a una República Independent. Cal no parar l'orella als cants de sirenes dels que parlen d'un suposat "govern d'esquerres", quan les esquerres sempre han estat a favor del dret d'autodeterminació del poble i contra la injustícia.

Per això considerem que l'acte convocat per l'ANC el passat 28 va ser imprescindible per que el tres partits que ens representen, ERC, Junts i les CUP, vegin que no hem defallit, que no hem canviat i que exigim una entesa sincera, ferma i duradora per conformar un nou Executiu de concentració, compromès en la lluita incessant per assolir l'objectiu comú. Lluita que ha de tenir una sola veu: al Parlament, a la *Cámara de Diputados*, al *Senado*, a la Diputació i als Municipis..

Ara, a més, l'enorme crisi sanitària, social i econòmica que produeix la pandèmia del Covid19, exigeix un govern que, aprofitant tots els recursos, lluiti a favor dels més desfavorits i perjudicats, per redreçar el país.

Com va expressar la Presidenta de l'ANC: **"Hem de mirar la realitat a la cara i començar a preparar-nos per a un nou exercici real de l'autodeterminació, que implicarà una confrontació des de la desobediència institucional a civil, i que ens porti, ara sí, a la república catalana."**

#SomEl52

Afectació de la pandèmia al comerç del barri

Algunes publicacions asseguren que l'efecte de la pandèmia en el comerç de proximitat pot ser que en un futur pròxim arribi al 30% de les botigues, que podrien tancar i que, en aquests moments, un 3'3% ja ho han fet.

Aquestes dades però, no responen a la realitat perquè fins que no s'acabin els ERTOS no es pot saber el nombre de negocis que hauran de tancar ni els que restaran oberts i també, perquè la situació no afecta de la mateixa manera a tots els sectors del comerç ni als barris.

La Cambra de Comerç de Barcelona alerta que la reforma espanyola del RETA podria comportar un augment de fins a un 50% de la quota a centenars de milers d'autònoms, que s'ha d'aplicar el 2022. Qüestió que enmig d'una de les crisis més importants de la història, el Govern d'Espanya apuja la quota de 289€ a 433€, quota que ja és la més alta d'Europa i que afecta a una majoria dels petits comerciants.

Avui entrevistem Jordi Arias, president de l'associació Sant Antoni Comerç, una de les més importants i antiga associació de comerciants del barri de Sant Antoni de l'Eixample de Barcelona:

Entrevistador: Quina ha estat l'afectació de la pandèmia al comerç del barri?

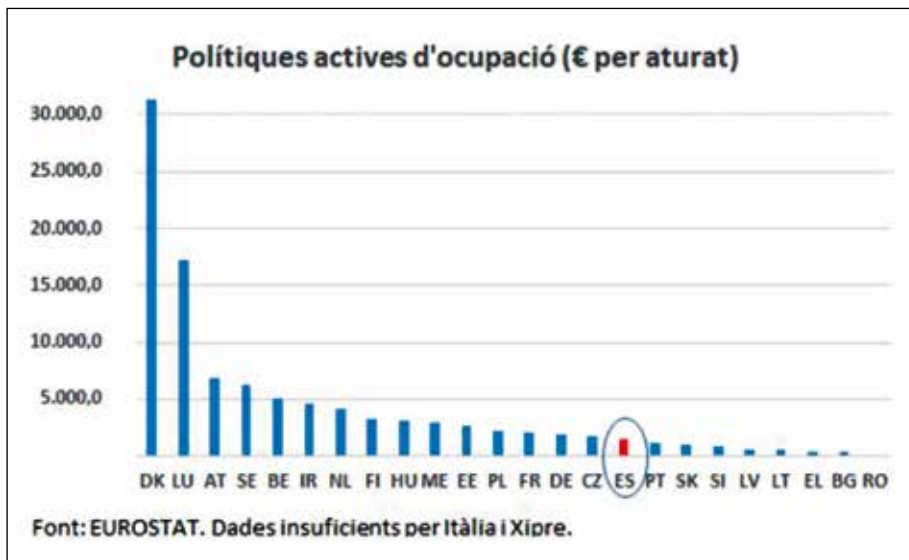
Jordi Arias: L'afectació ha estat important, però amb intensitats diferents depenent del sector.

Ha estat molt dura en restauració i hoteleria amb una caiguda de recaptació del 75% amb molts tancaments, paraments de la llar i roba amb una caiguda de recaptació entre el 30% i 50% de la recaptació i el sector que menys ha patit ha estat el de l'alimentació.

Sant Antoni és un barri on les vendes es fan a gent del barri i barris propers i no s'ha notat massa la caiguda de vendes vinculades al turisme, com ha passat a altres barris de Barcelona. Ara el problema està en la durada d'aquesta situació que és difícil de suportar si es perllonga en el temps. El comerç s'està endeutant via préstec i ajornaments de lloguers i en, un moment o altre, s'haurà de fer front al pagament. No sabem en quina situació ens trobarem.

E: Com han funcionat els canals d'ajuts Ajuntament, Generalitat i Estat?

J.A.: A l'inici de la pandèmia va haver-hi algunes ajudes del govern central però escasses. Les de la Generalitat han estat escasses, i complicades tant per sol·licitar-les com per rebre-les (ordre d'arribada, etc.) i de l'Ajuntament pràcticament no n'hi ha hagut.

E: Propostes des de l'Associació.

J.A.: Des de Sant Antoni Comerç ajudem a fer els tràmits als nostres associats per demanar els ajuts. Demanem que les ajudes siguin fàcils de tramitar i ràpides, han de ser ajudes equitatives i per a tothom que ho necessiti. Han de ser senzilles i proporcionades a la caiguda del volum negoci. Una ajuda de 2000 € no serveix per a res.

E.: Què us semblen els Pressupostos Generals de l'Estat?

J.A.: Els pressupostos són un despropòsit i més si mirem com està el panorama amb la casa reial, per exemple, és una vergonya. Des de Sant Antoni Comerç demanen una redistribució més justa dels pressupostos que sigui

real amb la situació de crisi que estem vivint ara.

E.: Com penseu que hagués estat la gestió si fóssim un estat independent?

J.A.: És un fet hipotètic, però considerem que si els recursos es gestionessin des de Catalunya seria més fàcil i senzill cobrir les necessitats del territori.

E.: Alguna proposta més?

J.A. Moltes vegades parlem de l'afectació econòmica de la pandèmia, però ens oblidem del factor psicològic. És molt dur i complicat: costa, actualment, aixecar cada dia les persianes del negoci. La gent ho està passant psicològicament molt malament, seria bo que des de les institucions també es donés un suport psicològic, no només econòmic.

Necessitat de la independència per aconseguir l'ocupació plena

És ben conegut que el model econòmic varia segons quina sigui la ideologia del partit que té el poder, però a Espanya, tots els governs, siguin del color que siguin (PP i PSOE), estan d'acord a defensar una molt peculiar faceta del model econòmic: el de l'economia extractiva que prioritza l'enriquiment de determinades elits que, en una immensa majoria, tenen el seu domicili a Madrid.

Això va provocar, en un primer moment, el buidat de la rodalia de Madrid, és a dir, de les Castelles, i posteriorment, de la perifèria. I ara, cada cop de forma més evident, afecta de forma directa Catalunya.

COM HO FA?

L'economia catalana que havia estat fonamentalment industrial, va perdre

indústria i es va convertint en una economia de serveis. El motiu, la manca d'inversió per part del govern de l'estat

L'economia catalana que havia estat fonamentalment industrial, va perdre indústria i es va convertint en una economia de serveis. El motiu, la manca d'inversió per part del govern de l'estat en infraestructures fonamentals

en infraestructures fonamentals que facilitin la implantació d'empreses dedicades a l'economia productiva i que

ajudin a comunicar les terres catalanes amb la resta d'Europa. Al mateix temps que ha retallat inversions a Catalunya, les ha augmentat a Madrid, que s'ha dotat de les infraestructures que li són necessàries per afavorir l'economia financera, de la qual s'ha apropiat. Ha acaparat, per tant, les seues de les grans corporacions, tant les pròpies, que depenen fonamentalment de les decisions del govern, com les multinacionals que disposen d'una millor connexió amb els països d'origen a través de l'aeroport.

En aquest article, no entrarem en detalls però ens centrarem en allò que afecta directament el benestar de les persones i de les famílies.

Veiem que la indústria està marxant del nostre país en un procés de deslocalització -sobretot la del sector de

l'automoció- i l'excusa perfecta és la situació pandèmica que estem vivint. Però això és fals perquè aquestes indústries simplement van a parar a països que han invertit millor per captar aquesta activitat.

Però aquesta deslocalització també es produeix entre comunitats autònomes. Es dona el cas que Aragó ja ha passat a Catalunya en termes relatius gràcies a la gran quantitat d'empreses que s'han instal·lat a la franja de ponent per aprofitar els avantatges de tot tipus que els ofereix el govern d'aquella comunitat, per cert una comunitat sense dèficit fiscal. Recordem que el dèficit fiscal a Catalunya està al voltant del 16.000m anuals.

Aquesta pèssima política ha dut la nostra indústria a perdre pistonada i s'ha reorientat l'activitat econòmica cap a la indústria turística, que sempre ha tingut uns llocs de treball molt precaris i en total dependència de l'estabilitat o inestabilitat dels països de la riba sud de la Mediterrània. A més a més, en aquests moments, són els més afectats per les restriccions degudes al Covid19, com ho són tots els sectors de serveis.

Veiem ara algunes dades:

Atur registrat a Catalunya en comparació amb el del nostre entorn.

- Atur Catalunya: 13,87%.
- Atur Espanya: 16,2%.
- Mitjana Unió Europea: 8,3%.

Espanya té el dubtós honor d'ocupar el segon lloc en el *ranking* de l'atur a la Unió Europea, si bé tècnicament empatat amb Grècia, segons dades del diari *Expansión*¹, i el lloc 43 de 45 en nombre d'aturats entre els països amb major PIB, tan sols seguit per Grècia i la República Sud-africana.

Una dada molt significativa és que, segons diu el Banco de España, l'atur s'enfilarà fins al 22% abans que s'acabi aquest any.

Aturats de llarga durada, amb atur superior a 12 mesos.

Espanya: 44% del total d'aturats (tercer classificat de la UE).

Catalunya: 39% del total d'aturats.

Unió Europea: 23,2% del total d'aturats.

Una dada molt significativa és que, segons diu el Banco de España, l'atur s'enfilarà fins al 22% abans que s'acabi aquest any.

Aquestes dades ens indiquen la baixa formació d'una gran quantitat de gent a l'atur, tot i que els grans sindicats han rebut en els darrers anys unes dotacions enormes de diners per donar formació i elevar el nivell de coneixements dels treballadors, però el resultat d'aquest esforç sembla invisible ja que al mateix temps la indústria es queixa de no trobar personal amb la

formació que requereix la qualitat de la indústria a Catalunya.

Atur entre els menors de 25 anys

I qui paga la festa? Les comunitats autònomes en un moment especialment dramàtic per les conseqüències de la crisi derivada de la COVID-19 en què moltes persones hauran de reorientar la seva vida laboral

Espanya: 40,7% (el més alt del món occidental, de cada 100 joves que cerquen feina, només en troben 53 en el global de l'estat).

Aquestes dades ens podrien dur a pensar que, per sortir de l'atzucac en què es troba l'estat, un govern que s'autoqualifica com el més progressista de la història hauria d'estar invertint grans quantitats de diners en polítiques actives d'ocupació. Les polítiques actives són les que s'ocupen de fer de mitjancers, orientar, formar i incentivar la recerca i contractació de nous llocs de treball.

Doncs no. Espanya ocupa un dels últims llocs dins de la UE, amb una assignació per aturat que resulta ridícula respecte dels països capdavaners; i no tan sols no hi destina recursos, sinó que els retalla un 55%.

I qui paga la festa? Les comunitats autònomes en un moment especialment dramàtic per les conseqüències de la crisi derivada de la COVID-19 en què moltes persones hauran de reorientar la seva vida laboral perquè no podran recuperar les feines que realitzaven abans.

La inseguretat està servida.

¹ <https://datosmacro.expansion.com/paro>

I si parlem de llengua?

- ☉ Sabíeu que, segons el Grup d'Estudis de Llengües Amenacades (GELA), a Catalunya hi ha parlants de 310 llengües i representants de quasi tots els estats del món?
- ☉ Sabíeu que, després del català i del castellà, les llengües més parlades a Barcelona són: l'amazic i l'àrab, el bengalí, l'urdú, el xinès mandarí, el romanès, l'anglès, el rus i el quítxua?
- ☉ Sabíeu que quasi és un miracle que el català hagi sobreviscut perquè ha estat sotmès des de fa segles a situacions d'extrema marginació i minorització?
- ☉ Sabíeu que és un dels pocs casos al món en què la voluntat dels parlants ha pogut més que els esforços de l'estat per fer fonedissa una llengua?

CONSELLS LLUITA NO VIOLENTA

Consell 7: EL PODER DEL POBLE ÉS LA GENT

La cosa més important del poder del poble és, naturalment, la gent, o, com es diu científicament, els recursos humans. Però a mi no m'agrada parlar de la gent com a recursos humans.

Perquè la gent és tant valuosa pel nostre moviment? Perquè aporten quatre coses. Primer, aporten les seves valuoses habilitats. Hi ha tantes grans habilitats i talents que la gent pot aportar al moviment. Imagina't, la gent sap conduir cotxes, la gent sap imprimir coses, la gent sap fer llocs web, la gent sap fer eslògans divertits, la gent jove sap córrer. Altre gent, sap, no sé, ser espavilat, així que gràcies a l'aportació de la gent, aquestes habilitats arriben al teu moviment. Segon, la gent fa multituds. La millor manera de construir la xarxa de gent és fer servir la gent que tens. Perquè la millor manera d'apropar nova gent al moviment és amb els contactes personals de la gent que ja tens. Per tant, tot el que has de fer, és motivar a la teva gent per reclutar més gent. Tercer, aporten valuoses hores de treball. Imagina quaranta mil membres d'Otpor, treballant cada dia dues hores l'any 2000. Això és equivalent a una empresa de 10.000 empleats i aquesta gent compromet el seu treball gratuït a aquest moviment perquè estan convençuts que no hi ha diners al món que puguin pagar aquesta contribució. Quart, el millor que la gent aporta són recursos materials, també. Perquè, la major part dels fons del moviment, provenen dels seus membres.

Per tant, com has de tractar la gent?. Has de respectar la gent, has de parlar amb la gent, has de fer que la gent ho necessiti. A més has de formar a la gent. La millor inversió que pots fer és invertir en les habilitats i el coneixement dels teus activistes, i transferir-los coneixement de qualitat perquè adquireixin noves habilitats per portar a terme la lluita. Al final entendràs que quanta més gent tinguis, més gran serà la probabilitat de tenir èxit. Els darrers anàlisis mostren que si pots involucrar al voltant del 25% de la població estàs a mig camí de l'èxit, i això és molt. Pensa en com invertir en la teva gent i, fins la propera. Prou de desitjar. Feu que passi.

<https://www.youtube.com/watch?v=wZAZ7t5Potw&t=22s>

Consell 8. PERSEVERAR ÉS LA CLAU

Hem treballat molts anys amb grups pro-democràcia arreu del món i unes de les coses curioses que sempre ens trobàvem a l'inici de les converses amb un grup d'un país nou, era que sempre començàvem amb la mateixa frase: "oh, això pot haver funcionat a Sèrbia, Geòrgia o Chile, però al nostre país és impossible". Hi ha tot un seguit de raons que començaven a enumerar immediatament, com: "el nostre règim és massa repressiu, la gent està massa desmoralitzada, no tenim l'atmosfera adequada per això, tenim cultura de violència... Hi ha excuses diverses per defensar que un país en concret no ho aconseguirà.

Sabem que cada país té les seves particularitats, i, per suposat, també cada lluita té les seves particularitats, i així és com cada moviment ens ofereix noves tàctiques i situacions específiques que ens fan aprendre. Però sabem del cert que aquest plantejament ha funcionat en molts casos. Va ajudar a Gandhi en la seva lluita contra un poder colonial superior i molt repressiu, (de fet el poder colonial més important en aquell moment, la Gran Bretanya). Va ajudar a Martín Luther King a enfrontar-se amb els bojós que separaven els blancs dels negres als tramvies i als lavabos. Va ajudar a Nelson Mandela contra un dels règims més repressius, amb una de les potències militars més importants del món i essent clarament minoria. I també va ajudar a Lech Walesa a expulsar un milió de militars soviètics de Polònia. Va ajudar a un grupet d'estudiants Serbis tocats de l'ala a fer fora al paio que havia provocat cinc guerres als Balcans. Als joves egipcis a enfrontar-se a un senyor que semblava no deixaria mai el poder, Hosni Mubarak. I està ajudant a tots els moviments de protesta no violenta d'arreu.

El que tenen en comú totes aquestes lluites és que malgrat està davant de situacions desesperadores, l'esperança no va morir mai. Per tant, pensem en l'esperança, és molt important. I encara més important que l'esperança és començar a actuar. Les coses no canviaran des de fora, les coses no canviaran només perquè tinguem l'esperança que canviaran. Les coses canviaran si fem que canviïn, i, aquesta és la gran lliçó de totes les lluites d'arreu del món. No s'ha de perdre l'esperança però també s'ha de pensar com convertim l'esperança en acció. Bona nit. Prou de desitjar. Feu que passi.

<https://www.youtube.com/watch?v=7nn2Gn4d3aE>

INDEPENDÈNCIA